

สรุปผลการศึกษา

การศึกษาประสิทธิภาพการผลิตของสุกรลูกผสมสามสายพันธุ์ (ดูรอก × ลาร์จ ไวท์ × แลนด์เรซ) ที่เลี้ยงในโรงเรือนแบบเกษตรธรรมชาติตามแนวทาง ฮาน กิว โซ โดยยึดหลักเศรษฐกิจพอเพียงซึ่งเน้นการนำวัสดุที่มีอยู่ในชุมชนมาใช้ในการเลี้ยงสุกร พบว่าในสุกรช่วงน้ำหนัก 12-60 กิโลกรัม สุกรที่เลี้ยงด้วยอาหารหมักโดยมีกากถั่วเหลืองเป็นแหล่งโปรตีน มีแนวโน้มอัตราการเปลี่ยนอาหารเฉลี่ยดีกว่า และมีปริมาณการกินอาหารเฉลี่ยต่อวันน้อยกว่ากลุ่มสุกรที่เลี้ยงด้วยอาหารหมักที่มีส่วนผสมของเศษอาหารจากโรงครัวเป็นหลัก และกลุ่มที่ใช้กระถินป่นเป็นแหล่งโปรตีน ส่วนในสุกรช่วงน้ำหนัก 60-100 กิโลกรัม พบว่าสุกรที่เลี้ยงด้วยอาหารหมักที่มีส่วนผสมของเศษอาหารจากโรงครัวเป็นหลักจะมีแนวโน้มอัตราการเปลี่ยนอาหารเฉลี่ยดีกว่า และมีปริมาณการกินอาหารที่ต่ำกว่า แต่มีอัตราการเจริญเติบโตที่ใกล้เคียงกับการเลี้ยงด้วยอาหารหมักที่มีกากถั่วเหลืองเป็นแหล่งโปรตีน

เมื่อเปรียบเทียบประสิทธิภาพการผลิตของสุกรที่เลี้ยงในระบบโรงเรือนแบบเกษตรธรรมชาติ (หมูหลุม) แต่ให้อาหารต่างกัน (อาหารหมัก และอาหารเม็ด) และการเลี้ยงในโรงเรือนปกติตามรูปแบบการผลิตเชิงการค้า ในสุกรช่วงน้ำหนัก 12-60 กิโลกรัม พบว่าสุกรที่เลี้ยงในระบบโรงเรือนแบบเกษตรธรรมชาติและให้อาหารหมัก มีแนวโน้มอัตราการเปลี่ยนอาหารเฉลี่ยดีกว่า และมีปริมาณการกินอาหารเฉลี่ยต่อวันน้อยกว่ากลุ่มอื่นๆ โดยสุกรที่เลี้ยงในโรงเรือนแบบเกษตรธรรมชาติและให้อาหารเม็ดที่ไม่มีการผสมยาปฏิชีวนะ มีปริมาณการกินอาหารเฉลี่ยสูงที่สุด และมีแนวโน้มของอัตราการเจริญเติบโตสูงกว่ากลุ่มอื่นๆ แต่มีอัตราการเปลี่ยนอาหารต่ำกว่ากลุ่มอื่นๆ ส่วนในสุกรช่วงน้ำหนัก 60-100 กิโลกรัม พบว่าการเลี้ยงสุกรในโรงเรือนแบบเกษตรธรรมชาติโดยให้อาหารเม็ดมีแนวโน้มของอัตราการเจริญเติบโตเฉลี่ยสูงที่สุดและมีแนวโน้มอัตราการเปลี่ยนอาหารดีที่สุด โดยมีแนวโน้มปริมาณน้ำหนักร่างกายที่กินเฉลี่ยสูงกว่าการเลี้ยงทั้งสองกลุ่มเล็กน้อย ในส่วนของคุณภาพเนื้อโดยรวมของสุกรที่เลี้ยงในระบบเกษตรธรรมชาติที่ให้อาหารหมัก และกลุ่มสุกรที่เลี้ยงในระบบเชิงการค้า พบว่ามีความยาวซาก และความหนาไขมันสันหลังที่ใกล้เคียงกัน แต่การเลี้ยงในระบบโรงเรือนแบบเกษตรธรรมชาติและให้อาหารเม็ด มีแนวโน้มของความหนาไขมันสันหลังมากที่สุด ค่าความยาวซากของสุกรทั้ง 3 กลุ่มไม่มีความแตกต่างกันทาง

สถิติ และค่า pH ของสุกรที่เลี้ยงในระบบเกษตรธรรมชาติแต่ให้อาหารต่างกันทั้ง 2 กลุ่มนั้น มีค่า pH อยู่ในช่วงปกติ

การศึกษาด้านสุขภาพของสุกรที่เลี้ยงในระบบเกษตรธรรมชาติตามแนวทาง ฮาน คิว โช พบว่าสุกรมีสุขภาพที่ดี ปลอดภัยทั้งภายในและภายนอก การศึกษาคุณสมบัติทางเคมี และชีวภาพของพื้นคอกสุกร พบว่า ค่าเปอร์เซ็นต์ไนโตรเจน อินทรีย์วัตถุ มีค่าเพิ่มขึ้น และปริมาณ โปแทสเซียมทั้งหมด อินทรีย์คาร์บอน ค่าความเป็นกรด-ด่างและอัตราส่วนคาร์บอนต่อไนโตรเจน มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ส่วนปริมาณฟอสฟอรัสมีค่าลดลง ค่าการนำไฟฟ้ามีแนวโน้มลดลงจากเริ่มต้น เมื่อเปรียบเทียบกับค่ามาตรฐานกับลักษณะปุ๋ยหมักที่ดีพบว่าค่าทุกอย่างอยู่ในค่ามาตรฐานยกเว้น ค่าเปอร์เซ็นต์ไนโตรเจนในพื้นที่คอกบางฟาร์มที่ต่ำกว่ามาตรฐาน แต่ไม่พบความแตกต่างกับค่าเปอร์เซ็นต์ไนโตรเจนของปุ๋ยอินทรีย์ชีวภาพที่ขายตามท้องตลาด อย่างไรก็ตามพบว่า ค่าการนำไฟฟ้าของทุกตัวอย่างสูงกว่าค่ามาตรฐาน ซึ่งค่าการนำไฟฟ้าที่วัดได้อาจยังไม่เข้าสู่สภาวะสมดุล จึงทำให้ค่าที่วัดได้ค่อนข้างแตกต่างกัน ดังนั้นจึงสามารถนำพื้นคอกที่ได้ไปใช้เป็นปุ๋ยหมักที่ดีได้ และยังสามารถนำไปขายเป็นปุ๋ยอินทรีย์เพื่อเพิ่มรายได้อีกทางหนึ่ง

ข้อเสนอแนะ

- 1) ในการเลี้ยงหมูหลุม เป็นการเลี้ยงแบบเกษตรประณีต เกษตรกรต้องมีวิธีการจัดการที่หลายขั้นตอน อาจทำให้ยากต่อการเลี้ยงและการตัดสินใจในการเริ่มเลี้ยง ทั้งนี้ความสำเร็จของการเลี้ยงสุกรในระบบเกษตรธรรมชาติต้องอาศัยความเอาใจใส่ และความขยันของผู้เลี้ยงด้วย
- 2) ด้านการสุขาภิบาลสัตว์ เกษตรกรจะต้องมีความรู้ ความเข้าใจอย่างแท้จริง และต้องดำเนินการตามขั้นตอนอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง จึงจะไม่ก่อให้เกิดปัญหาต่างๆ ตามมา เช่น ปัญหาเรื่องกลิ่น และปัญหาเรื่องแมลงวันรบกวน เป็นต้น
- 3) การเลี้ยงสุกรในระบบโรงเรือนแบบเกษตรธรรมชาติ เป็นการเลี้ยงที่เหมาะสมกับเกษตรกรรายย่อย เช่น เลี้ยงหลังบ้าน และเลี้ยงแบบเศรษฐกิจพอเพียง
- 4) ควรมีการศึกษารวบรวมข้อมูลในพื้นที่ เพื่อจะได้เป็นข้อมูลเบื้องต้นสำหรับการเลี้ยงหมูหลุมในพื้นที่ที่มีทรัพยากรแตกต่างกัน
- 5) ควรมีการศึกษาในด้านต้นทุนการเลี้ยง และความคุ้มค่าทางเศรษฐศาสตร์เพิ่มเติม